

עץ התפוח

א. לודוויק, ה. מורביץ, 1961

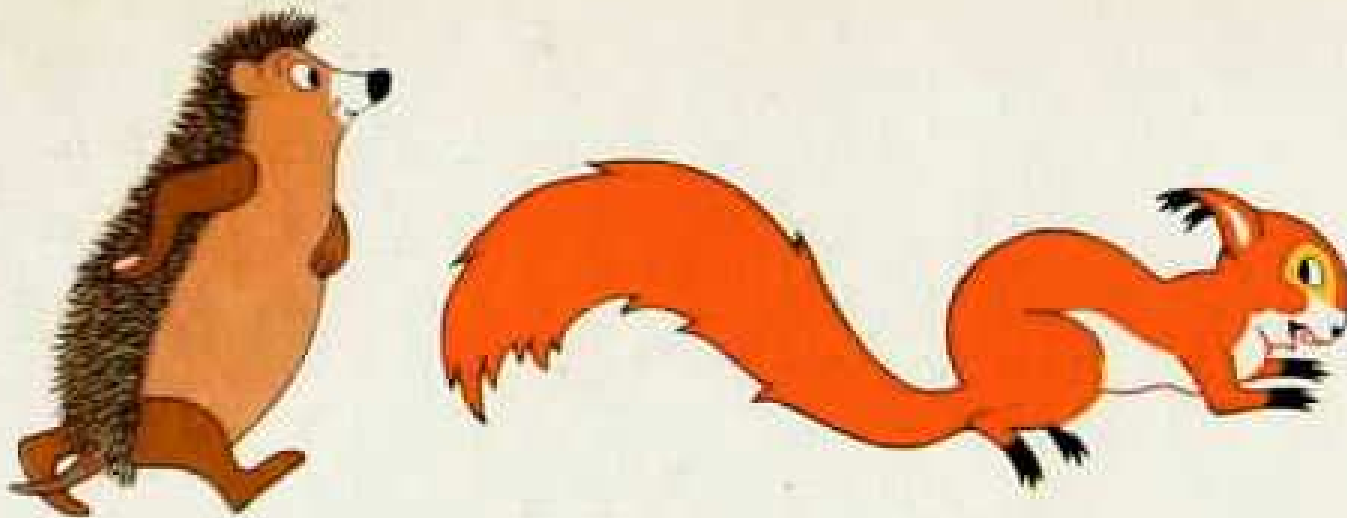
היה זה יום סתיו יפה וחמים. השמש חייכה אל החיות שחיו באושר ובשלום במדינת היער שלהן. בקצה היער, בין שורשי אורן גבוה, חי עכבר אפור קטן. ימים שלמים הוא חיפש את המזון שלו. גם היום השמש הוציאה אותו מהמאורה. העכבר רצה היום למצוא משהו מאוד טעים. הוא תחילה הוציא את ראשו בזהירות, אחר כך יצא כולו ונעמד על רגליו האחוריות, כדי להביט סביב. ומה הוא ראה?

העכבר תחילה לא האמין לעיניו. אך באמת, על הדשא שבקצה היער מונח היה תפוח. נהדר, גדול, זהוב-צהוב.

העכבר ניגש והריח אותו תחילה מכל הצדדים. הוא נגס חתיכה קטנה ואכל אותה. אחר כך ליקק את שפתיו ומצמץ בעיניו מרוב נחת. איזה תפוח טעים! הוא כבר הרבה זמן לא טעם דבר דומה.

אך הוא לא היה לבד זמן רב. ליד התפוח התרומם תל קטן, שממנו יצא תחילה זוג כפיים, אחר כך אף קטן ואחר כך פנים של חולד. החולד נחר, נאנח, הביט סביב ורץ מהר אל התפוח.

לא עבר זמן ואל התפוח הגיע ארנב קטן. הוא הריח את התפוח מכל צד וחייך מהנאה. איזו מציאה נהדרת.

אבל הסנאי שישב על ענף העץ למעלה, החליט לרדת גם הוא. איך יוכל לאכול ארוחת בוקר בלי המציאה הזו! הוא קפץ וכמעט ועלה על קיפוד שישן תחת העץ. הקיפוד התעורר, הסתכל מופתע אחרי הסנאי והתחיל ללכת אחריו כדי לא להישאר האחרון בין האחרונים.

אבל שני עורבים, אחד אפור, אחד שחור, שישבו על ענף העץ, הסתכלו בכעס על החיות. הם לא אהבו את אף אחד אלא את עצמם. לכן אף אחד לא הופתע מהקרקור הקנאי והמגוחך שלהם.

בזמן שכולם טעמו מהתפוח ולא הרגישו מה קורה סביב, באה במעוף עקעק. היא לא המתינה להזמנה אלא ירדה למטה, חטפה את התפוח ממש תחת לאפן של החיות.

העקעק רצתה לאכול את הכל לבדה. אך זה לא יצא כך. הקוקיה המרושעת הגיעה אליה והתחילה להוציא ממנה את חתיכת התפוח הנותרה. הן רבו עד שנוצותיהן התפזרו לכל הצדדים.

הנקר החכם ראה את הכל. הוא שנא מאבקים וריבים. בסוף לא התאפק ובחומרה התחיל לצעוק "מה אתן עושות? אינכן מתביישות? לריב בגלל שארית של תפוח?" הקוקיה והעקעק הפסיקו לריב ובצייתנות הקשיבו לנקר. "מה אתה מציע, נקר חכם?" שאלה עקעק.

"אגיד לכן מה עליכן לעשות כדי שיהיו אצלנו תפוחים רבים" ענה להן הנקר. כל החיות התאספו סביבו כי בסקרנותן בערה בהן, והנקר המשיך "הביטו ותקשיבו: תחילה אוציא מאמצע התפוח זרע שחור. אחר כך אכניס אותו באדמה ומהזרע הקטן הזה יצמח עץ גדול. העץ הזה יביא לכם תפוחים נהדרים, זהובים, טעימים." החיות בשמחה הבטיחו לעשות כל מה שאמר להם הנקר החכם.

הנקר הכניס את הזרע עמוק לתוך גומה וכיסה אותו באדמה. החיות שמחו, רקדו ושרו. ורק העורבים הקנאים צחקו מהן. אך הנקר לא שם לב עליהם. הוא חשב רק על עץ התפוח שצריך לצמוח ביער.

"יותר מים לזרע! כולנו צריכים להביא לו מים" הוא קרא לחיות ועף אל הביצה. החיות הנותרות רצו אחריו.

חיות הביצה נסערו. אפילו הצפרדע הירוקה, הקטנה, קפצה על אבן ובהבליטה את עיניה בפלאה "מה קרה? איפה בוער?"

"אנו מביאים מים לזרע. את צריכה לעזור לנו" ענו לה החיות.

הצפרדע קפצה למים ויצאה משם עם צדפה ואחר כך דלגה אחרי החיות שרצו אל הזרע בטור ארוך. הם הלכו על רגליים אחוריות ובקדמיות נשאו מים, בכל מה שרק מצאו. הקיפוד בגביע של חלבולוב, ארנב בראש פרג, עכבר בקליפת עץ, סנאי בפטרייה וחולד בפעמונית. הנקר לקח מים בקליפה ירוקה של ערמון ועף אחרי העקעק והקוקייה, שנשאו מים בקליפות אגוזים. כל זה כדי שלזרע החביב יהיה מספיק מים.

אחר כך בא החורף. הכל התכסה בשלג לבן, ורוח קרה נשבה ביער. אבל החיות ישנו בשקט במאורות שלהן. גם זרע התפוח ישן עמוק באדמה. הוא עוד לא ידע כלל מה נעשה סביב. בסוף השמש התחילה לחמם יותר, נעשה בחוץ נעים יותר, האביב הגיע. על פני האדמה הופיע נבט דקיק שגדל מהזרע הקטן. מהר צמחו עליו גם עלים ירוקים והוא נעשה גבוה וחזק מדי יום. השמש העירה גם את החיות. הן רצו סביב הנבט של התפוח ובסקרנות הסתכלו עליו מכל צד. הסנאי והארנב דילגו בשמחה סביבו, הקיפוד והעכבר התחילו לרקוד מרוב שמחה. כולם שמרו על הנבט ודאגו לו. הם רק פחדו שהחולד יחפור קרוב מדי לשורשי העץ ויהפוך אותו. אבל החולד היה זהיר, הרי גם הוא רצה שתפוחים מתוקים יגדלו מה שיותר מהר. רק העורבים, השחור והאפור, הביטו בכעס על העץ הקטן וקרקרו בכעס "בגלל זה היה צריך לעשות מהומה? הרי ממילא מזה שום דבר לא יצא! סתם טורחים בשבילו!" החיות לא רצו לשמוע את הקרקורים שלהם ורק חשבו איזה יבול יפה יאספו בסתיו. אך הם נאלצו עוד לחכות זמן רב. עברו שנים רבות עד שעץ התפוח התכסה בפרחים ורודים עדינים.

זה היה כל כך יפה! כולם שמחו וצעקו "עץ התפוח פרח! בקרוב יהיו לנו תפוחים!"
בא סוף הקיץ. התקרר הסתיו ועל העץ הופיעו תפוחים ירוקים קטנים במקום הפרחים.
החיות התרוצצו תחת העץ ובאי-סבלנות חיכו שהתפוחים יעשו זהובים. אבל וי! התפוחים נשאר
קטנים וירוקים. אלא שהחיות בכל זאת רצו לטעום אותם.
העכבר נשך חתיכת תפוח ומיד ירק אותו. מה קרה כאן? האם זה יתכן? התפוח היה חמוץ ותפל.
גם הסנאי והחולד זרקו את התפוחים שטעמו. "בררר...", הם חמוצים ולא טעימים בכלל" התעצבו
החיות המאוכזבות. איך קרה הדבר? הם הסתכלו מאוכזבים זה על זה.
עקעק ישבה על ענף העץ. היא במקורה נקרה תפוח והחמיצה את פרצופה "אוור, איזה חומץ!"
לעומת זאת העורבים היו מרוצים. הם התעופפו מעל העץ ומעל החיות וקרקרו "זה מה שהנותן לכם
הנבט הנבזה!"
עץ התפוח התעצב מאוד. הוא התחיל לרעוד ודמעות נפלו מהעלים שלו.
ובאמת מה קרה לעץ התפוח? למה הפרי לא נעשה גדול, זהוב, טעים? החיות לא ידעו מה לעשות.
ולכן החליטו להתאסף יחד ולחשוב איך לעזור לעץ התפוח שלהן. העקעק אמרה שתקרא לכל
החיות לרחבת היער.

לאספה בערב הגיע חזיר בר גדול, הגיע שועל עם גורים שלו, הגיע צבי עם גדיים קטנים ואחריו גם אייל בעל קרניים גדולות. מבין העצים הופיעו נמייה וסמור. זה ליד זה ישבו אוגר, גירית ודורבן. גם ארנב וסנאי באו בדילוגים. מקדימה התיישבו המכרים שלנו – העכבר האפור, החולד והקיפוד. אוח זקן נבחר כמנחה האספה. לידו ישבה העקעק הסקרנית ומולם על ענף אחד ששה ינשופים קטנים. מובן שגם הצפרדע הקטנה הייתה שם. על העצים ישבו הקוקייה, העורב ועוד ציפורי יער. האוח הביט סביב ואמר "ידידי היקרים. אני פותח את האסיפה ונותן זכות דיבור לעקעק." "עץ התפוח שלנו חולה" אמרה עקעק "גדלים עליו רק תפוחים קטנים, ירוקים ותפלים. איך נוכל לעזור לו?"

אבל אף אחד לא ידע לתת עצה, ורק הצפרדע הקטנה קרקרה "הנקר" ויתר החיות אמרו מיד אחריה "כן, הנקר יכול לעזור לנו."

"נכון" אמרה עקעק "הנקר שלנו מבין בעצים. הוא ידע מה לעשות. אבל איפה הוא?"

קוראים יקרים.

כשהתחלתי לתרגם את הספר מהשפה הרוסית, הייתי בטוח שמצאתי באינטרנט את כל התמליל של הסיפור. אך לצערי כאן נגמר התמליל, ולמרות שחיפשתי נואשות, לא הצלחתי למצוא את ההמשך.

לפי הציורים ברור שהחיות פנו לילדים וביקשו עזרתם, ואמנם הילדים עשו את הדבר הנחוץ והעץ הניב בסוף תפוחים יפים וטעימים.

אולי מישהו מהקוראים ינסה להמשיך את הסיפור לפי הציורים ונוכל אז להוסיף את גירסתו כאן.

סבא יוחנן

